

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

13 decembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Nicolae Gordilă,

Judecători – Ion Guzun și Liliana Catan,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, declarate de avocatul Vlas Elena în numele inculpatului Simeniuc Dumitru și ultimul, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 20 septembrie 2017, în cauza penală, în privința lui

Simeniuc Dumitru XXX, născut la XXX, originar și locuitor al XXX.

Termenul examinării cauzei:

Instanța de fond de la 20.04.2017 pînă la 31.05.2017;

Instanța de apel de la 20.06.2017 pînă la 20.09.2017;

Instanța de recurs de la 14.11.2017 pînă la 13.12.2017.

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală a fost legal executată.

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție asupra recursurilor ordinare în cauză în baza actelor din dosar,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătorei Bălți din 31 mai 2017, cauza fiind judecată în procedura prevăzută de art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, Simeniuc Dumitru a fost condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, la 2 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

2. Pentru a se pronunța, instanța de fond a constatat că, la data de 17.02.2017 Simeniuc Dumitru urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane, a pătruns într-o încăpere auxiliară din str. XXXX, mun. XXX, ce aparține cu drept de proprietate Ninei Arhipova, de unde pe ascuns a sustras doi saci cu fasole cu greutatea de 50 kg. fiecare, la preț total de 2 000 lei și o bicicletă pentru copii de culoare verde la preț de 600 lei, prin ce i-a cauzat victimei un prejudiciul material considerabil în sumă de 2 600 lei, respectivele acțiuni fiindu-i încadrate la art. 186 alin. (2) lit. c) și d) Cod penal cu calificativele „*furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, prin pătrundere în încăpere cu cauzare de daune în proporții considerabile*”.

3. Nefiind de acord cu sentința primei instanțe, au atacat cu apeluri:

- avocatul Vladimir Darii în numele inculpatului Simeniuc Dumitru care necontestând legalitatea încadrării juridice a acțiunilor infracționale a celui din urmă, a solicitat atenuarea pedepsei prin stabilirea unei mai blânde, ținându-se cont de recunoașterea faptei, căința sinceră, restituirea pagubei, întreținerea a doi copii minori, anterior fiind doar odată supus răspunderii penale, acțiunile lui formând recidivă simplă și nu periculoasă, referitor la care sunt aplicabile dispozițiile alin. (2) art. 82 Cod penal și respectiv 364/1 alin. (8) Cod penal, la care se încadrează pedeapsa de un an patru luni închisoare, solicitată pentru aplicare;

- inculpatul Simeniuc Dumitru, care a solicitat atenuarea pedepsei penale prin aplicarea dispozițiilor art. 91 Cod penal sau muncă neremunerată în folosul comunității, invocând în calitate de circumstanțe excepționale recunoașterea

vinovăției prin acceptarea probatoriului cu examinarea cauzei în procedura simplificată, prevăzută de art. 364/1 Cod de procedură penală, aflarea la întreținere a doi copii minori și situația familia grea.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 20 septembrie 2017, au fost respinse ca nefondate apelurile avocatului Vladimir Darii și al inculpatului Simeniuc Dumitru, cu menținerea sentinței.

4.1. Pentru a se pronunța, instanța de apel a menționat că, atât la faza urmăririi penale, cât și în cadrul dezbaterilor judiciare în instanța de fond și cea de apel, inculpatul a recunoscut integral faptele săvârșite ce au fost constatate prin probele administrate, depunând declarații benevole în ce privește circumstanțele comiterii lor, împrejurările expuse de el colaborând întru-tot cu ansamblul probelor administrate în prezenta cauză, cărora instanța de fond li-a dat o apreciere obiectivă conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al concludenței, utilității, pertinentei, veridicității și coroborării reciproce, cu expunerea lor nemijlocită în conținutul procesului-verbal al ședinței de judecată și sentința pronunțată pe caz, motivare pe care instanța de apel o acceptă și pentru a evita repetarea ei inutilă o însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO.

În atare împrejurări, instanța de apel a conchis că, soluția instanței de fond privind constatarea în acțiunile lui D. Simeniuc a infracțiunii, prevăzute la art. 186 alin. (2) lit. c) și d) Cod penal, este una corectă, bazată pe împrejurările de fapt și aspectele de drept a cauzei, cărora li s-a dat o apreciere obiectivă pe parcursul soluționării cazului.

Constatând cu certitudine vinovăția inculpatului D. Simeniuc în cele comise, prima instanță, la stabilirea pedepsei penale a dat deplină eficiență dispozițiilor art. art. 61, 75 Cod penal și în special 364/1 alin. (8) Cod de procedură penală, care determină scopul pedepsei penale, criteriile generale de individualizare, precum și dreptul garantat a vinovatului de a beneficia reducerea ei în cazul acceptării procedurii simplificate, stabilită de art. 364/1 Cod de procedură penală.

La stabilirea pedepsei instanța a admis o eroare, care neinfluențând soluția adoptată, a fost exclusă. Astfel, constatând recidiva de infracțiuni, rezultată din precedentă condamnare a lui Simeniuc D. pentru comiterea cu intenție a unei infracțiuni mai puțin grave (art. 186 alin. (2) lit. c) și d) Cod penal), pentru care a primit pedeapsa închisorii pe termen de 1 an și 6 luni cu executare, la data comiterii noii infracțiuni antecedentul penal nefiindu-i stins, în motivare, prima instanță incorect i-a reținut în acțiuni recidiva periculoasă, prevăzută la alin. (2) art. 34 Cod penal, deși aceasta formează recidiva stabilită de alin. (1) aceleiași norme.

În acest context au fost reținute dispozițiile art. 34 alin. (1) Cod penal, potrivit cărora se consideră recidivă comiterea cu intenție a uneia sau mai multor infracțiuni de o persoană cu antecedente penale pentru o infracțiune săvârșită cu intenție, pedeapsa penală pentru care, potrivit art. 82 alin. (2) Cod penal, nu poate fi mai mică de jumătate din maximumul celei mai aspre pedepse, prevăzute la articolul corespunzător din Partea specială a prezentului cod.

Respectiv, ținând cont de precedentă condamnare din 10.12.2014 a inculpatului, pentru care a primit pedeapsa închisorii de un an și șase luni cu executare în penitenciar de tip semiînchis, săvârșind infracțiunea pentru care actualmente este supus răspunderii penale, până la stingerea antecedentului penal, acțiunile formându-i recidivă de infracțiuni, nefăcându-și concluziile necesare în vederea corijării și excluderii activității criminale, intenționat continuând-o prin comiterea unor fapte

analogice cu caracter de cupiditate, instanța de apel a conchis că, precedentă pedeapsa penală nu și-a atins scopul de corectare și prevenire a activității criminale ce i-a devenit îndeletnicire, pedeapsa numită de către instanța de fond fiind una proporțională caracterului social periculos a faptei comise și persoanei celui vinovat, încadrându-se în limitele stabilite de lege pentru respectiva categorie cu infracțiuni, inclusiv prin aplicarea dispozițiilor art. 364/1 alin. (8) Cod de procedură penală.

La numirea pedepsei pentru persoanele în privința cărora sunt aplicabile dispozițiile art. 364/1 alin. (8) Cod penal, legiuitorul stabilind noi limite, i-a acordat instanței de judecată discreția aprecierii acestora în raport cu toate împrejurările cauzei, inclusiv circumstanțele ce atenuază sau agravează răspunderea penală.

Astfel, făcând o apreciere obiectivă în raport cu art. 75 Cod penal, a criteriilor generale de individualizare a pedepsei, reținând în fapt recunoașterea vinovăției, căința sinceră și acceptarea judecării cauzei în procedura art. 364/1 Cod penal, fapt ce exclude catalogarea acestor împrejurări în categoria circumstanțelor atenuante, pentru a nu admite „dubla valență” și ținând cont de caracterul insuficient a precedentei pedepse penale pentru corectarea inculpatului, instanța de apel a conchis, că instanța de fond i-a stabilit pedeapsa în limitele legii și proporțional faptelor comise.

Totodată, solicitarea formulată de inculpat în vederea atenuării pedepsei penale prin aplicarea muncii neremunerate în folosul comunității, nu poate fi acceptată, ținând cont de recidiva de infracțiuni în acțiuni, referitor la care sunt inaplicabile dispozițiile art. 79 Cod penal, având interdicție la alin. (4).

La fel nu poate fi acceptată nici solicitarea privind aplicarea dispozițiilor art. 91 Cod de procedură penală, ce se referă la procedura de executare a pedepsei, neaplicabilă la moment.

Cât privește lipsa pretențiilor materiale din partea părții vătămate, această împrejurare a fost reținută de către instanță prin neaplicarea maximului posibil a pedepsei penale.

5. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, avocatul Vlas Elena în numele inculpatului Simeniuc Dumitru și ultimul, fără a face trimitere la prevederile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, declară recursuri ordinare prin care solicită casarea acesteia cu pronunțarea unei noi hotărâri mai blânde în privința inculpatului Simeniuc Dumitru. Recurenții invocă dezacordul cu decizia instanței de apel care a menținut sentința primei instanțe, ca fiind una prea aspră, ori la individualizarea pedepsei nu s-a ținut cont că cauza a fost examinată în procedura art. 364/1 Cod de procedură penală, s-a căut sincer de cele comise, prejudiciul material a fost restituit, are la întreținere doi copii minori.

5.1. Potrivit prevederilor art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a prezentat referință privind opinia asupra recursurilor declarate de avocatul Vlas Elena în numele inculpatului Simeniuc Dumitru și ultimul, prin care a menționat că, este de poziția respingerii acestor recursuri, deoarece instanța de apel s-a pronunțat argumentat și detaliat asupra vinovăției inculpatului. Din textul deciziei rezultă că s-a analizat obiectiv probele administrate și hotărârea cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția de condamnare și corespunde prevederile art. 414, 417 Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare în baza materialelor din dosar, Colegiul penal în unanimitate decide inadmisibilitatea acestora, din următoarele considerente.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că, este vădit neîntemeiat.

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.

Astfel, erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Instanța de recurs este în drept să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci când se constată comiterea unei erori de drept, dar va ține seama de starea de fapt deja constatată prin hotărârea judecătorească definitivă.

În această consecutivitate se reține că, în recursurile ordinare, recurenții au semnalat în drept temei de casare a deciziei instanței de apel prevederile art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, precum că s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Colegiul penal reține că, acest temei nu și-a găsit confirmarea în instanța de recurs.

După cum rezultă din textul deciziei atacate, Colegiul constată că, instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus la menținerea sentinței instanței de fond, or în fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală și întemeiată.

Mai mult ca atât, din materialele dosarului rezultă că instanța de apel, la examinarea cauzei a ținut seama în deplină măsură de prevederile art. 99 - 101 Cod de procedură penală, a cercetat sub toate aspectele probele administrate, le-a verificat minuțios, dându-le o apreciere justă prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, care coroborate în ansamblu au confirmat vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal.

De asemenea, cauza penală s-a judecat în baza art. 364¹ Cod de procedură penală, la cererea inculpatului (f.d. 116) și în situația aplicării de către prima instanță a dispozițiilor menționate, instanța de apel este obligată să verifice în principiu îndeplinirea cerințelor dispozițiilor art. 364¹ alin. (1) și (4) Cod de procedură penală și nu poate reține o altă situație de fapt și o altă încadrare juridică decât cea reținută în rechizitoriu și de către prima instanță.

Astfel, Colegiul menționează că, instanța de apel a dat răspuns la toate argumentele apelantului invocate în apel și corect s-a expus asupra acestora.

Colegiul penal menționează că, recurenții critică hotărârea contestată în partea ce ține de aprecierea circumstanțelor cauzei și a pedepsei stabilite, considerând-o prea aspră, solicitând numirea unei pedepse mai blânde.

După cum s-a menționat mai sus, Colegiul penal consideră că temeiurile pentru recurs semnalate la pct. 5.1. di prezenta decizie, nu sunt incidente în prezenta cauză, iar instanța de apel și-a motivat just soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal și art. 364¹ Cod de procedură penală, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei în privința inculpatului,

stabilite conform sancțiunii articolului incriminat, iar în sprijinul statuării respective se relevă următoarele.

Așa cum se reține din doctrina penală, în cazul săvârșirii unei infracțiuni instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei.

Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolului din Codul penal, în baza căruia a fost condamnat inculpatul.

Astfel, conform alin. (1) art. 75 Cod penal, persoanei recunoscută vinovată de săvârșirea unei infracțiuni, inclusiv prin procedura de judecare în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului Cod și în conformitate cu dispozițiile Părții Generale a Codului penal, aplicate prin prisma prevederilor alin. (8) art. 364¹ Cod de procedură penală.

Cît privește argumentul recurențelor precum că, nu s-au luat în considerație circumstanțele atenuante prin care instanțele urmau să aplice o pedeapsă mai blîndă, instanța de recurs le respinge ca neîntemeiate or, instanța de fond și de apel au ținut cont și de faptul că, Simeniuc Dumitru anterior fiind condamnat, prin sentința Judecătorei Drochia din 10.04.2014, în baza art. 186 alin.(2), lit. c), d) Cod penal, la 1 an și 6 luni închisoare, având în cazul dat antecedente penale nestinse, a săvârșit din nou o infracțiune intenționată, reținând în acest caz, starea de recidivă, din care considerente corect a statuat că este oportun de a-i numi lui Simeniuc Dumitru pedeapsa cu închisoare pe un termen de 2 ani.

Astfel, pedeapsa stabilită lui Simeniuc Dumitru de către instanța de apel, se încadrează în limitele legale prevăzute de legea penală.

De asemenea, se reține că la individualizarea pedepsei trebuie de avut în vedere principalul criteriu - gradul de pericol social al faptei săvârșite, care se măsoară după cuantumul pedepsei prevăzute de textul incriminator, urmînd ca celelalte două criterii alăturate și distincte - persoana infractorului și împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală, să fie avute în vedere după ce instanța și-a format opinia cu privire la gradul de pericol social concret al activității infracționale săvârșite.

La stabilirea categoriei și mărimii pedepsei, instanțele inferioare au ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează sau agravează răspunderea, de declarațiile părții vătămate, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale acestuia.

În urma circumstanțelor elucidate, instanța conchide că de fapt în cauză nu sau comis erorile de drept prevăzute în pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală la care face referință recurenții, deci, nu persistă temeiul de casare a soluției adoptate, pedeapsa stabilită inculpatului fiind aplicată de către instanța de fond și de apel în limitele legii, din care considerente se impune inadmisibilitatea recursurilor, ca fiind vădit neîntemeiate.

7. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE:

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare, declarate de avocatul Vlas Elena în numele inculpatului Simeniuc Dumitru și ultimul, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 20 septembrie 2017, în cauza penală, în privința lui *Simeniuc Dumitru XXX*, ca fiind vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă.

Publicată integral la **28 decembrie 2017**.

Președinte:

Nicolae Gordilă

Judecători:

Ion Guzun

Liliana Catan